

Předmětem mé rigorózní práce zůstala, stejně jako v diplomové práci Kulturní dědictví Jávy (2006), tradiční kultura indonéského ostrova Jáva. Ten byl vždy díky své geografické poloze kulturním ohniskem Indonésie a křižovatkou tvořivých setkání různých kultur. V tradiční javánské kultuře došlo k originální syntéze původních domorodých kulturních prvků a komplexů s importovanými kulturními idejemi hinduismu, buddhismu a islámu. Výsledkem byl tvořivý kulturní synkretismus, který se promítl do všech oblastí javánské kultury. Ve své diplomové práci jsem se primárně zabývala především hinduistickými a buddhistickými kořeny javánské kultury. V centru mého zájmu se tak ocitla nejstarší kulturní historie Jávy, kterou reprezentují mistrovská díla hinduistické a buddhistické chrámové architektury. Pozornost jsem proto věnovala zejména architektonické a duchovní koncepci chrámů Borobudur a Prambanan. Obě tato místa jsem měla možnost v průběhu zpracování své diplomové práce navštívit a zpracovat jejich fotografickou dokumentaci. Právě v průběhu svého studijního pobytu na Jávě jsem si empiricky potvrdila hypotézu, že hinduistické a buddhistické chrámy představují unikátní semiotické systémy - vzájemně spjaté komplexy symbolů a významů, které jsou zašifrovány v architektuře, sochařské výzdobě a výjevech na reliéfech. Javánské chrámy jsou však také dokladem tisícileté a stále živé kulturní kontinuity. Oba chrámy, buddhistický Borobudur i hinduistický Prambanan, jsou dodnes místy, kam směřují vyznavači těchto náboženství a v jejich blízkosti se nacházejí praktikující mnišské komunity. V neposlední řadě jsem si uvědomila úzké sepětí tradiční javánské kultury s ideovými systémy, které nevystupují pouze v podobě náboženských a filozofických systémů, ale také javánského divadla wayang.